మిసిమి

చింతనాత్మక సారస్వతం

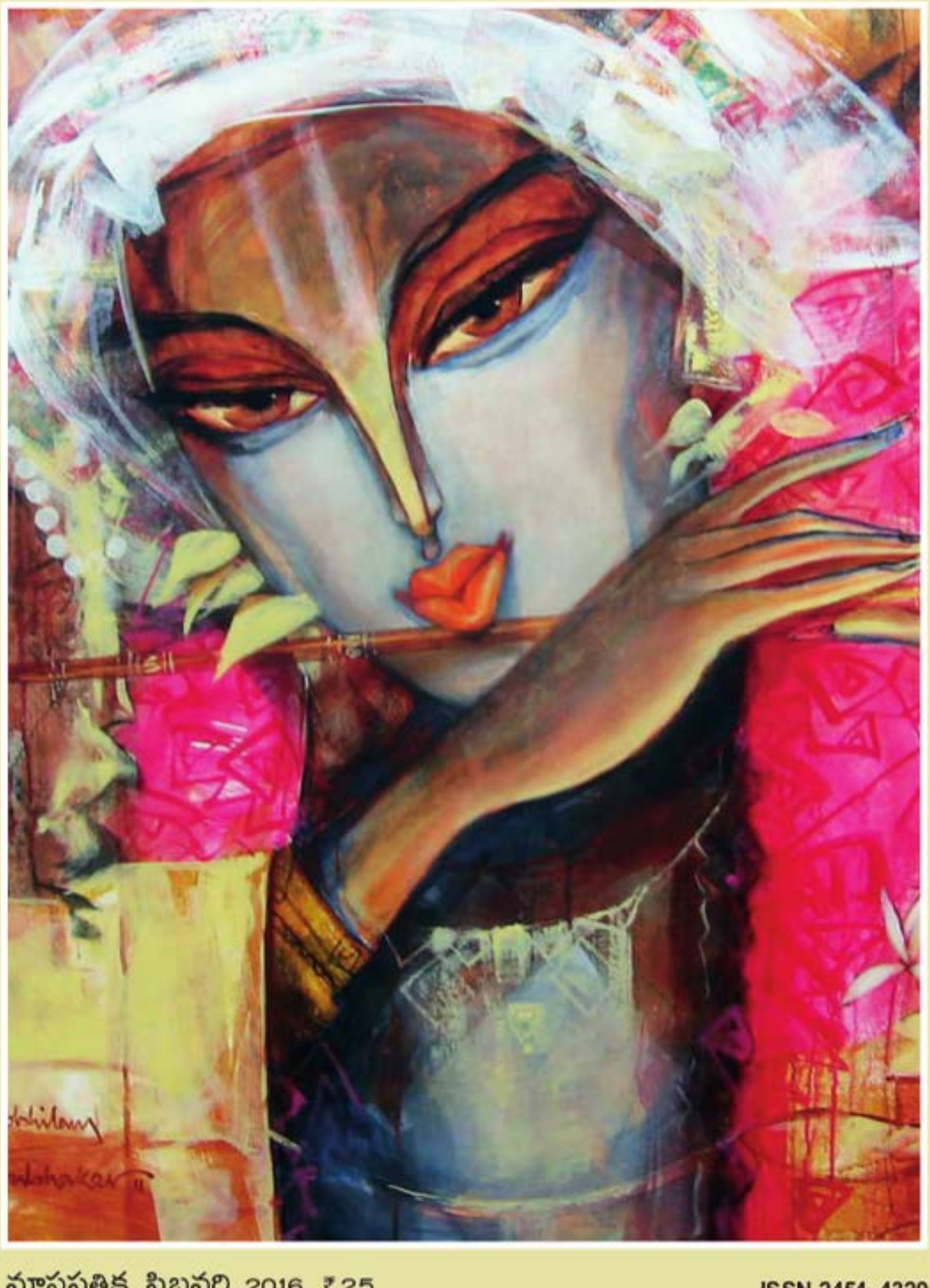

మాసపత్రిక, ఫిబ్రవరి, 2016 ₹25

ISSN 2454–4329

రాధాకృష్ణులు

మిసిమి
మాసపత్రిక

"All that we are is the product of what we have thought"
- Dammapada.

సంపుటి 27 **ఫిబ్రవరి** **సంచిక 2**

ప్రధాన సంపాదకుడు
చెన్నూరు ఆంజనేయ రెడ్డి

సంపాదకుడు
వల్లభనేని అశ్వినీకుమార్

సహాయ సంపాదకుడు
కాంద్రేగుల నాగేశ్వరరావు

సాంకేతిక సహాయకులు
పడవల ఉమాశంకర్, చేపూరి రమేష్,
మహమ్మద్ కుర్రముద్దీన్ జీ షాన్, వెల్దండ రమేష్,
వేముల రాణి, సారిక నిర్మల,
నీలకంఠం నరసరాజు

సంస్థాపక సంపాదకులు
రవీంద్రనాథ్ ఆలపాటి

Printed & Published by
Bapanna Alapati
at **Kala Jyothi Process Pvt. Ltd.,**
1-1-60/5, R.T.C. 'X' Roads,
Musheerabad, Hyderabad - 500 020.
Ph. 040-27645536. Cell : 9949 51 6567
E-mail : misimi_monthly@yahoo.in
www.misimimonthly.com
e-magazine : www.kinige.com/misimi

ప్రతి : ₹ 25/- సంవత్సరానికి : ₹300/-
విదేశాలకు ప్రతి : $ 2.50 సంవత్సరానికి : $ 25

LIBRARY OF CONGRESS LCCN 91-903060
ISSN INTERNATIONAL STANDARD SERIAL NUMBER INTERNATIONAL CENTRE
ISSN 2454-4329

ఈ నెల...

కమ్మతెమ్మెరలు 5

జీనియస్ – కోటికొక్కడు 7
- *ఆర్థర్ షోపెన్‌హావర్*

నాటకం అంటే?... 'భారతీయ' దృక్కోణం 12
- *ఆచార్య గంగిశెట్టి లక్ష్మీనారాయణ*

చాట్ల జ్ఞాపకాలు 22
- *గొల్లపూడి మారుతీరావు*

మొరసునాటి తెలుగువారి స్థితిగతులు 26
- *కొసరాజు వెంకటేశ్వరరావు*

క్రోమోసోమ్ కథనమ్ – 6 31
- *ము.పా.సా.*

వలసలు 35
- *సాయి పాపినేని, జయశ్రీ నాయని*

ఆనందీబాయి జోషి (1865–1887)
మొదటి భారతీయ మహిళా డాక్టరు 44
- *అనువాదం : జనపన లక్ష్మీరెడ్డి*

బెథోవెన్ సంగీతము – వెన్నెల రాత్రి 51
- *ఆవంత్స సోమసుందర్*

మొల్ల రామాయణం (కవయిత్రి – ఆతుకూరి మొల్ల) 53
- *కసిరెడ్డి వెంకటపతిరెడ్డి*

స్త్రీల జానపద ప్రదర్శనలు 58
- *టి. జయామనోహర్*

ఇ.ఎస్. రెడ్డి గురించి కొన్ని విషయాలు 62
- *టి. రవిచంద్*

షేక్స్‌పియర్ – బుచ్చిబాబు 64
- *అంపశయ్య నవీన్*

మా నాన్న చెన్నారెడ్డి 73
- *కోడూరు పుల్లారెడ్డి*

భవాని 82

నాకు తెలిసిన చాట్ల 92
- *ఎన్నార్కె*

వేదిక 93
- *వి.ఎ.కె. రంగారావు*

చదవండి 96

ముఖచిత్రం : గోపాలుడు
రెండవ అట్ట : రాధాకృష్ణులు
మూడవ అట్ట : అనామిక
నాల్గవ అట్ట : గోపిక

చిత్రకారుడు :
అహోబిలం ప్రభాకర్

అట్టతో కలిపి 100 పుటలు

వివరాలు : 50 వ పుటలో...

సాధారణంగా జ్ఞానులు అన్ని యుగాల్లో ఒకే విషయం, మంచినే బోధిస్తారు. కాని మూర్ఖులు - దురదృష్టమేమంటే - వీరి సంఖ్య - అసంఖ్యాకం, వీరూ తమ దారిలో జ్ఞానులకు వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తిస్తారు. ఇది ఇలాగే సాగిపోతుంటుంది.

అందుకే వోల్టేర్ అంటాడు - "ఈ ప్రపంచాన్ని ఇలాగే వదిలివేద్దాం - మనం వచ్చినపుడు ఎంత మూర్ఖంగా, క్రూరంగా వుందో - అలాగే వదిలి వెళ్ళిపోదాం" అని!

అయితే మానవజాతిని ఉద్ధరించాలని ఎవరూ ప్రయత్నించలేదా? లేకేం - బుద్ధుడు అర్ధశతాబ్దికాలం ఆ కార్యంలోనే తన జీవితం గడిపివేశాడు - క్రీస్తు తన జీవితకాలం మానవ ఉద్ధరణ కోసమే సకల కష్టాలు అనుభవించాడు - కాని ఇప్పటి ప్రపంచపు తీరు గమనిస్తుంటే - వోల్టేర్ వేదన అర్థంచేసుకోవచ్చు.

వోల్టేర్

ధర్మపురి శేషప్ప కవి -

"అధిక విద్యావంతులప్రయోజకులై
పూర్ణ శుంఠలు సభాపూజ్యులై..." అంటూ

"ఎండిన ఊళ్ళ గోడెరిగింపదెవ్వడు,
పండిన ఊళ్ళకే ప్రభువులంతా.." అంటాడు తన నృసింహ శతకంలో-

ప్రపంచంలోని అన్ని వ్యవస్థలు రెండు స్థంభాల ఆటలోనే మునిగిపోయి వున్నాయి -

ఒకటి డబ్బు - మరొకటి ప్రలోభం - ఎంత సమయం ఎందుకు వృధా అయిపోతోందోనని వ్యధచెందటంలోనే వోల్టేర్ బాధవుంది!

షోపెన్‌హావర్ - 'మేధావి - కోటికొక్కడు' చదవండి - మనం మేధావి వర్గాన్ని డాక్టర్లు, లాయర్లు, జర్నలిస్టులుగా గుర్తిస్తున్నాము - ఎంత హాస్యాస్పదం!

'నాటకమంటే? భారతీయ దృక్కోణం' - ఎంతో సాంద్రతగల వ్యాసం. ఎనిమిది రసాలను వడకట్టి మనకందించిన తత్త్వసారం - రసోవైసః!

నాటకాన్నే జీవితంగా గడిపిన చాట్ల శ్రీరాములు లేని లోటు ఎలా పూడుతుంది? ఏ శ్రీ లు ఆశించకుండా శలవు తీసుకున్న ప్రయోక్త శ్రీరాములు.

మిసిమి పాఠకులకు మరొక అద్భుతమైన - ఆశ్చర్యాన్ని అందిస్తున్నాం - (పుట. 82).

ఇది కూడా చర్చావేదికకు తెరతీస్తుందని ఆశిస్తున్నాము.

ఆలపాటి రవీంద్రనాథ్ 20వ వర్ధంతికి మా స్మృత్యంజలి.

- సంపాదకులు

కమ్మతెమ్మెరలు

❋ "... డిసెంబరు నెల ***మిసిమి*** లో శ్రీ దాశరథి రంగాచార్య గారి *రామాయణ సమాజం* చదివాక అనిపించింది – రామాయణాన్ని గురించి ఎందరో పండితులు, ఏవేవో విషయాలను వారి వారి దృక్కోణాలనించి వారి పాండిత్యాన్నీ, అవగాహననూ వ్రాస్తూ వుంటారు. ఒక విషయాన్ని విశ్లేషిస్తూ రామాయణాన్నించి ఉటంకిస్తూ తమ తమ నమ్మకాలను సమర్థించుకుంటుంటారు. సమాజానికి ఒక ముందు చూపో, వెనక చూపో పాఠకుల మీదికి విసిరి పోతుంటారు. కాని రంగాచార్యవారి లాగ రామాయణాన్ని సామాజిక దృష్టితో, ఇంత ఆధునికంగా వివరించిన వారు అరుదు. సంప్రదాయపరమైన ఎలాంటి భేషజాలూ పెట్టుకోకుండా ఇంత అధునాతనంగా, అతిసామాన్య పాఠకులకూ అర్థం అయ్యేట్టు వివరించిన రంగాచార్యుల వారికి నమస్కరించాలి. ఎలాంటి ఛాందసాలకూ అవకాశమీయని వారి సాహితీసంస్కారం ఉన్నతమయింది. వాల్మీకి దృక్పథాన్ని వారు వివరించిన తీరుకు చేతులెత్తి నమస్కరించాలి...

... రెండవది – ఇదే సంచికలో వరవరరావుగారి *మా జాతి గులాబీ రెమ్మ* శ్రీమతి సరోజినీనాయుడి మీద వొచ్చిన గొప్ప వ్యాసం. సరోజినీదేవిని గురించి ఎందరో వ్రాశారు. కాని వరవరరావుగారిలాగ ఎన్నో తెలియని విషయాలను, ఎవరూ చెప్పనివాటిని, దాపరికం లేకుండా చెప్పిన వరవరరావుగారి పద్ధతి స్వచ్ఛంగా వుంది. ఎంతో ఎరుకతో అఘోరనాథ్ చట్టోపాధ్యాయను గురించీ, సరోజినినీ, ఆమె కుమార్తెలను గురించీ, వారి వ్యక్తిత్వాలూ, వారి పోరాటాల గురించీ – ముఖ్యంగా వారి సాంస్కృతిక వారసత్వం గురించీ ఏమాత్రమూ తెలియని నేటి పాఠకులకు ఈ వ్యాసం గొప్ప కనువిప్పు...

... తెలంగాణ గర్వించదగిన ఈ యిరువురికీ – శ్రీ దాశరథి రంగాచార్యులవారికీ, శ్రీ వరవరరావుగారికీ పాఠకుడిగా నమస్కరిస్తున్నాను..."

– బి.వి.రామిరెడ్డి, రుద్రవరం

❋ 1. "... 2016 జనవరి సంచికలో 91వ పుట. *మరాఠీ సాహిత్యపు మణిపూసలు* రచయిత అడ్రసు చివరలో ప్రచురించలేదు. (మిగతా వారి వలె)...

2. ... ఇందులో ఉదహరించిన రెండు గ్రంథాలలో మొదటిది *యయాతి* హెడ్డింగ్ బోల్డుగా కాలం మధ్యలో కొట్టవచ్చినట్లు ముద్రించారు. రెండవది *యుగాంత*ను కూడ అలాగే ముద్రిస్తే (పుట 93) బాగుండేది...
3. ... పుట 7. ఏ.ఆర్. కృష్ణ ఫోటో విడిగా వేసి వుంటే బాగుండేది...
4. ... 'చిత్రము' పేరుతోపాటు 'చిత్రకారుని' పేరు కూడ వుంటే బాగుండేది...
5. ... వాళ్ళకు అభ్యంతరం వుంటే తప్ప రచయితల ఫోను నెంబరు కూడ యిస్తే రచయితలతో పాఠకులు సంభాషించి మరింత దగ్గరవుతారు...
6. వెనుక అట్టమీద కూడ ***మిసిమి*** టైటిల్ పెద్ద అక్షరాలు వేసి సంచిక నెంబరు (312) కూడ వేసి, లోపల కొన్ని వ్యాసాల పేర్లు కూడ రిఫర్ చేస్తే (బొమ్మ పోగా చోటువుంటే), అట్ట వెనుక కూడా అలా చోటు వుంచితే బావుంటుంది. ***మిసిమి*** పత్రికల కట్ట అలమారలోంచి క్రిందపడితే నేను వ్రాసిన పద్ధతిలో వుండి వుంటే 2 నిమిషాలలో వరుసలో పెట్టుకోవచ్చు...

7. ... పత్రిక ఎన్ని కాపీలు, ఎంత ఖర్చు ఎక్కువా/కాదా? ఆ సంగతి పాఠకులకు తెలిస్తే బాగుంటుందా? బాగుండదా? డా. రంగనాయకమ్మ తన భారతం చివర ఈ విషయాలు తెలిపాక ఆవిడ స్వభావాన్ని అర్థం చేసుకోవడం శత్రువులకు కూడా తెలుస్తుంది...
8. వి.ఏ.కె. రంగారావుగారు ప్రతినెల ఒకటి, రెండు పేజీలు వ్రాస్తే అత్తరు అద్దిన పత్రికలాగ వుంటుంది. మేము ఇలా అడిగినట్టు ఆయనకు వ్రాయండి...
9. ... వెల్చేరు నారాయణరావుగారి జవాబు తెప్పించి కలిపి ప్రచురించితే ఇంకా బాగుండేది...
10. ... ***మిసిమి*** సాహిత్య, సంగీత, విజ్ఞాన సమావేశాల పేరు మీద మూడు, నాలుగు పట్టణాలలో సభలు జరిగితే ఎంత లాభం...!"

– పేరు రాయలేదు

❋ "... తమ పత్రిక సకాలంలో వస్తున్నది. ఏ నెలకానెల కొత్త పెళ్ళికూతురిలా ముస్తాబై పాఠకుల మనోభావాలు దోచేస్తూ నా కరకమలాలను అలంకరిస్తున్నది. ఇంకా మరింతగా అందరిని అలరించాలని కోరుకుంటా..."

– ఎ. సిద్ధయ్య నాయుడు, కూచివారిపల్లె

❋ "... జనవరి 2016 ***మిసిమి*** సంచికలోని ఒక్క సిరాచుక్క లక్ష మెదళ్ళకు సదును పెడుతుంది. అనే వాక్యం అద్భుతం. సాహిత్యం ఒక కళలాంటిది. అపురూప రచనల ద్వారా కీర్తి ప్రతిష్టలు అనేవి మానవుని నిరంతర దీక్షతో వచ్చేవిగాని, ఒకరి సహాయ సహకారంతో వస్తే అవి నిలబడవు అనేది. ఏ భాషలోగానీ, లక్షల్లో ఒక పుస్తకం మాత్రమే సాహిత్యంలో ధృవతారగా వెలుగొందుతుంది. *హంపీ నుంచి హరప్పాదాక* రావినూతల సత్యనారాయణగారు, ఆ రోజులలో డా॥ తిరుమల రామచంద్ర గారు తెలుగు భాష కొరకు వారి కృషి అమోఘం..." **– విజయ చౌదరి,** హైదరాబాదు

వేదిక

"***మిసిమి*** పత్రిక ప్రామాణిక రచనలతో అందంగా వస్తున్నందుకు అభినందనలు.

డిసెంబరు 2015 సంచికలో *దేవాసుర యుద్ధం* వ్యాసం లోని ఒకటి రెండు అంశాలపై నా ప్రతిస్పందన ఈ లేఖకు జతపరచి పంపుతున్నాను. వీలును బట్టి ప్రచురించగలరు. ఆ వ్యాసం పట్ల నాకు వ్యతిరేక ధోరణి లేదు. కుతూహలం మాత్రమే ఉన్నదని స్పష్టం చేస్తున్నాను.

మిసిమి డిసెంబరు 2015 సంచికలో ప్రచురితమైన *దేవాసుర యుద్ధం* లోని కొన్ని విశ్లేషణలపై ప్రతిస్పందన –

"దస్యులు అసుర నేపథ్యానికి చెందిన గ్రామీణ వ్యావసాయిక జనజాతులు అనే ఊహకు అవకాశముంది" అన్నారు. ఆ తర్వాత అసురలపై స్థానిక శక్తుల తిరుగు బాటు ప్రక్రియ గురించి రాస్తూ వైవాహిక సంబంధాలతో ఒనగూడిన రాజకీయ సమీకరణల గురించి చెప్పారు. ఆ సందర్భంలో, "అసురులపై యుద్ధం శ్రమ దోపిడీ వ్యవస్థపై స్థానికుల తిరుగుబాటు అనుకుంటే హైహయులకు రాక్షసుల సహకారం వలసవాదుల ప్రతి చర్యగా భావించవచ్చు" అన్నారు. ఇక్కడ స్థానికులు ఎవరు? వలస వాదులు ఎవరు? గ్రామీణ వ్యావసాయిక జనజాతులలో రెండు వర్గాలున్నాయా? అనే సందేహం కలుగుతుంది. వారు స్థానికులా కాదా? అనేదీ స్పష్టంగా లేదు. శ్రమదోపిడీ వ్యవస్థ అసురులదా? దేవగణాలదా? త్రేతాయుగం గురించి చెబుతూ ఇక్ష్వాకుల ప్రయత్నాలు వివరిస్తూ "సస్యశ్యామలమైన నేలను ఎడారిగా మార్చిన తాటకిని చంపి ఆ భూములను మునుపటి స్థాయికి తేవటం తాటక వధలో ముఖ్యాంశం" అన్నారు. తాటక వధలో ముఖ్యాంశం వర్ణధర్మ పరిరక్షణ – గో బ్రాహ్మణ హితమూను. సేద్యపు వ్యవస్థను అది ప్రతిబింబించదు. తాటకిని చంపించటానికే విశ్వామిత్రుడు రామలక్ష్మణులను తీసుకువెళ్ళాడు. తాటకి బ్రహ్మవరప్రభావం వల్ల జన్మించింది. యక్షి, కామరూపిణి, తాటకి భర్త సుందుడు – అగస్త్యుని వల్ల మరణించాడు. అదేమిటని అడగటానికి వెళ్ళిన తాటకినీ, ఆమె కొడుకునూ అగస్త్యుడు శపించాడు. తాటకి వికృత రూపంతో నరమాంసం తింటూ ఉండవలసి వచ్చిన శాపం అది. ఆమెను రామలక్ష్మణులు (ఇక్ష్వాకు రాకుమారులు) ముక్కు చెవులు కోసి గుండెల్లోకి బాణాలు వేసి చంపారు. "గోబ్రాహ్మణ హితార్థాయ", "చతుర్వర్ణ హితార్థాయ" దేశస్యాస్యసుఖాయచ అంటూ (బాలకాండ 24–26 సర్గలు). తాటకి వధ ఉత్తమం అని విశ్వామిత్రుడు ముని–పురోహిత వర్గ ప్రతినిధిగా రాముని తొందరపెట్టాడు. తాటకి సహస్ర నాగబలం కలది. 'నాగబలం' అంటే ఏనుగుల బలం అని కాదు – నాగుల / నాగ సైనికుల బలం అని అర్థం. నాగులు అసుర వర్గం లోని వారు. తాటకి యక్షి – యక్షులూ అసుర వర్గానికే చెందుతారు. శాపాలతో రాక్షసులయ్యేది వారే. తాటకి వధ వర్ణ ధర్మ వ్యవస్థను క్షత్రియుడైన రాముడు రక్షించటాన్ని సూచిస్తుంది.

తాటకి జీవించి ఉండగా భీకరంగా కనిపించిన ఆ వనం తాటకి చనిపోగానే చైత్రవనంలాగా మనోహరంగా మారిపోవటం విజేతల మానసిక విభ్రమం – ఉద్వేగం మాత్రమే. జయించిన వారే చరిత్ర రాస్తారు అని నానుడి."

డా. బి. విజయభారతి, హైదరాబాదు.

ఆర్థర్ షోపెన్‌హోవర్

జీనియస్ - కోటికొక్కడు

[illegible]

[illegible] లోకంలో కొందరు ధనికులు, కొందరు పేదలు, ఉన్నతోద్యోగాలు చేస్తారు. కూలీ నాలీ పనులు చేసుకుంటారు. కులీనులమంటారు కొందరు. మరెందరో పీడితులు, బహిష్కృతులు. ఇలా ఎన్నో తేడాలున్నా మనుషులు తమ మేధస్సును ఉపయోగించే పద్ధతినిబట్టి మాత్రం రెండు రకాలుగా చూడవచ్చు. కొందరు తమ తెలివితేటల్ని డబ్బు సంపాదన కోసం మాత్రమే ఉపయోగిస్తారు. అతి కొద్దిమంది మాత్రమే "మేధోసంపత్తిని యిటువంటి నీచకార్యాల కోసం వృధా చేయకూడదు. మన చుట్టూ ఎన్ని అద్భుతాలు జరుగుతున్నాయి! ఈ ప్రకృతి వైచిత్రిని అర్థం చేసుకోవలసిన అవసరం లేదా? నా లక్ష్యం ఈ మిస్టరీని అవగాహన చేసుకోవటమే. ఈ క్రమంలో నాకు కలిగిన అనుభవాలను సాహిత్యంలో, కళలో పునఃసృష్టి చేస్తాను" అంటారు. నా ఉద్దేశంలో ప్రతి వ్యక్తీ యిలాగే వుండాలి. నిజమైన వున్నతులు, కులీనులు, మహానుభావులు యిలాంటివారే. మిగతావాళ్ళంతా బానిసలకన్న ఎక్కువేంకాదు. మట్టిలో పుట్టి నామరూపాలు లేకుండా మట్టిలో కలిసిపోయే పిచ్చి మొక్కలలాంటివారే. "నా మేధస్సును ఉన్నత లక్ష్యాలకోసమే వినియోగిస్తాను" అనటానికి ఖలేజా కావాలి. అదొక్కటే సరిపోదు. అందుకవసరమైన మేధస్సు కూడా వుండాలి. ఆ తేజస్సు మాత్రమే అతడికి దారిని చూపిస్తుంది. అంతేనా – త్యాగాలకు సిద్ధపడి ఉండాలి. అయితే అందరూ యిన్ని వదులుకోవటానికి యిష్టపడకపోయినప్పటికీ సుఖాన్వేషణ కోసం మాత్రమే తన బుద్ధికుశలతను వాడుకునే అసంఖ్యాకులకూ, వున్నతాశయాల కోసం జీవితాలను అంకితం చేసే అతి కొద్దిమందికీ మధ్య చెరిపివేయలేని గీత ఒకటి వుంటుందనిమాత్రం చెప్పగలం.

ఒక ప్రత్యేక విషయాన్ని గురించి మాత్రమే అధ్యయనం చేస్తాడా లేదా ఆ విషయము లేదా వస్తువు లేదా మనుషుల మౌలిక స్వభావాలనూ, తద్వారా వాటి సార్వజనీనతలనూ అధ్యయనం చేస్తాడా అన్నదాన్నిబట్టి ఒక వ్యక్తి మేధోపరిణతిని గుర్తించవచ్చు. మెదడుకు పని చెప్పనివాళ్ళు వ్యక్తుల్ని వ్యక్తులుగా మాత్రమే అర్థం చేసుకుంటారు. అతడి ఆలోచనాపరిధి అంతకన్నా మించదు. కానీ జీనియస్సులు వ్యక్తి లక్షణాలను సామాన్యీకరించి మానవ స్వభావాన్ని పరిశోధిస్తారు.

ఈ లోకంలో కళ, కవిత్వం, తత్వశాస్త్రం వగైరాలను సృష్టిస్తున్నది, జనసామాన్యంకన్నా ఎక్కువ మేధస్సు ఉన్నవాళ్ళే.

జీనియస్సుకూ, నగటు మనిషికీ ఉన్న తేడా వివరించడానికి ఓ చిన్న ఉదాహరణ : జీనియస్సు ఆలోచనలకు రెండు పార్శ్వాలుంటాయి. ఒకటి – స్వంత అవసరాలకోసం, మరొకటి ప్రకృతి రహస్యాలను, లోక స్వభావాన్ని తెలుసుకోవటంకోసం. అంటే, సత్యాన్వేషణ కోసం. ఇందుకోసం అద్దంలా పనిచేస్తుంది అతడి మేధస్సు. అతని మేధోమథనసారమే కళ, కవిత్వం, తత్వశాస్త్రం.

సగటు మనిషి, తక్షణ సమస్యల గురించి, కనిపించే విషయాల గురించి తప్ప మరేమీ ఆలోచించడు. అతని మేధస్సు, గ్రహించిన విషయాల ఉపరితల దశలకు మాత్రమే స్పందిస్తుంది. స్వప్రయోజనమే దాని పరిధి. స్వీయ మానసిక దృక్పథం దాని లక్షణం. అయితే, జీనియస్సులు గంభీరమైన, సార్వజనీనమైన సత్యాన్వేషణలో వుంటారు గనుక స్వంత విషయాలలో అశ్రద్ధ కనబరుస్తారు. అందువల్లనే రోజువారీ విషయాలలో సగటు మనిషి ప్రవర్తించినంత చాకచక్యంగా వీళ్ళుండలేరు.

ఒకరు గొంతు విప్పి గానం చేస్తారు. మరొకరు కూనిరాగాలు తీస్తారు. కచేరీలు చెయ్యగలిగినవాళ్ళకూ, బాత్‌రూం సింగర్స్‌కూ ఉన్నంత తేడా వుంటుందిద్దరికీ.

శారీరక ఆరోగ్యానికి ఏ రకంగానూ ఉపయోగించని

పరాన్నభుక్కులాంటిది బుద్ధి. అది శరీరంలో ఒక భాగంలా కాక స్వతంత్ర జీవితం గడుపుతున్న జీవిలా తలలో దాగివుంటుంది. మేధావులు, అందరిలా అందరిమధ్యా గడుపుతున్నా మరో జీవితం కొనసాగించటానికిదే కారణం. అది మేధోజీవితం. జ్ఞానాన్వేషణ దాని లక్ష్యం. కేవలం విషయ పరిజ్ఞానం సేకరించటంకోసం గాక, అంతరార్థాలు తెలుసుకోవాలనుకుంటుందది. చివరికి, శరీర పోషణ కోసం కాక, సత్యాన్వేషణలో గడుస్తుంది జీవితం.

ఇలా మేధోజీవితం గడిపినవాళ్ళకు ఒక మంచి ఉదాహరణ గోతే. షాంపేన్ (నగరం) యుద్ధ బీభత్సం మధ్య వర్ణసిద్ధాంతం (Theory of Colour) గురించి ఆలోచించాడాయన. ఆ తర్వాత స్వల్ప విరామం చిక్కినప్పుడు లక్సెంబర్గ్ చేరుకొని తన పరిశోధన ఫలితాలు గ్రంథస్తం చేశాడు. బాహిర ప్రపంచంలో ఎన్ని వింతలు, విశేషాలు జరిగినా ఏవీ మేధోజీవితానికి అడ్డు రాకూడదని మనకు గోతె ఉదాహరణ నిరూపిస్తుంది. మేధావులు, పరిస్థితులకు బానిసలు కారు. నిజమైన స్వేచ్ఛాజీవులు వీళ్ళు. పెనుగాలులను తట్టుకొని ఎప్పటికప్పుడు మధుర ఫలాలను అందించే పళ్ళచెట్టులాంటివాడు జీనియస్.

కేవలం మేధోమథనానికే జీవితం అంకితం చేసిన వ్యక్తి కూడా తన పద్ధతిలో సమాజాన్ని ప్రభావితం చేస్తాడు. అతనిది జ్ఞానభిక్ష. శాస్త్ర, కళారంగాలు అతని కృషి ఫలితమే. అయితే ఇతర రంగాల లాగ వుండదు వీటి అభివృద్ధి. కొన్ని తరాలు, కొన్ని శతాబ్దాలలో అతి నెమ్మదిగా వీటిలో మార్పువస్తుంది. అదృశ్యంగా వుంటూనే సమాజాన్ని ప్రభావితం చేస్తుంది మేధోకృషి. మలయమారుతం వంటిదది. లేదా వినిపించీ వినిపించని సంగీతంలాంటిది. యుద్ధాలతో, రక్తపాతాలతో, అధికార మార్పిడితో చరిత్ర ముందుకు సాగుతుంది. కానీ, మనకు తెలియకుండానే చరిత్ర గతిని మారుస్తాయి. కళలు, సాహిత్యం, తత్వశాస్త్రం, సైన్సు.

జీనియస్సుకూ, సగటు మనిషికీ వున్న తేడా కేవలం సామర్థ్యాన్నిబట్టి, ఎక్కువ తక్కువలుగా అంచనావేశాం. కానీ అసలైన తేడా స్వభావాలలో వున్నది. సగటు జనం అందరూ యించుమించు ఒకేలాగా ఆలోచిస్తారు (మనిషికీ మనిషికీ తేడాలుండకపోవు. కానీ అది యిక్కడ అప్రస్తుతం). ఒకే దిశలో ముందుకు సాగుతారు. ఒకే గీతమీద పయనిస్తారు. అందువల్ల వాళ్ళ నిర్ణయాలు కూడా ఒకేరకంగా వుంటాయి. చాలా విషయాలలో వాళ్ళది ఏకాభిప్రాయమే. అయితే అంతమాత్రంచేత వాళ్ళందరూ సత్యాన్వేషకులనీ, అందరూ ఒకే సత్యాన్ని కనుగొన్నారనీ కాదు. కానీ మేధావులు దేనిగురించైనా స్వంతంగా ఆలోచిస్తారు. గుణగణాలు పరిశీలిస్తారు. ఎవరి దారిలో వారు నడుస్తారు. అందువల్ల సగటు మనుషుల్లాకాక, వీళ్ళు స్వంత లక్ష్యాలను ఎంచుకొంటారు.

జీనియస్సు బుద్ధి అద్దంలాంటిది. అందులో లోకం ప్రతిఫలిస్తుంది. సగటు మనిషి బుద్ధిలాగ. ఈ అద్దంమీద మరకల్లేవు. అందువల్ల లోకం యిందులో మరింత విస్పష్టంగా, తేటగా కనిపిస్తుంది. మార్గనిర్దేశనం కోసం మానవాళి అతనివైపు ఆశగా చూస్తుంది. లోకస్వభావాన్ని, నిగూఢ రహస్యాల్ని అవగాహన చేసుకున్నాడతడు. ఏ కళా రూపంలోనైనా, ఏ తాత్విక బోధలాగైనా మరే రూపంలోనైనా అతను మార్గనిర్దేశనం చెయ్యవచ్చు. జీనియస్సంటే, ఒక్కమాటలో అన్నింటి గురించీ స్పష్టత వున్నవాడు. స్పష్టత లేని వ్యక్తులకు చివరికి తనకు తాను కూడా వ్యతిరేకం.

అందువల్ల, లోకం అతడివైపు చూడటంలో ఆశ్చర్యం లేదు. అయితే ఒక జీనియస్ ప్రభవించటానికి అనేక విషయాలు కలిసిరావాలి. అంటే యిది చాలా అరుదుగా జరుగుతుంది. అలాంటివాడు శతాబ్దంలో ఒకడు పుట్టినా గొప్పే. అయితే ఒక జీనియస్ తమ మధ్యనే వున్నాడన్న విషయం అతడి జీవిత కాలంలో ఎవరూ గుర్తించలేకపోవచ్చు. అసూయా, ద్వేషాలు వాళ్ళ దృష్టిని కలుషితం చేస్తాయి. కానీ ఈ సంకుచితత్వం సమసిపోయిన తర్వాత జ్ఞానదీపం తమ మధ్యనే వుందని గ్రహిస్తారు జనం. తమ మధ్యనే ఉన్నాడు. కానీ తమకన్నా ఉన్నతుడు. అతని మేధోసంపత్తిలోని ఒక లేశం మాత్రమే సగటు మనిషికి చేరుతుంది.

ఒక్క క్షణం మనం ఈ లోకంతో సంబంధం లేదన్నట్టుగా భావించుకొన్నామనుకోండి. పరిసరాలన్నీ కొత్తగా, వింతగా కనిపిస్తాయి. రోజూ చూసిన మనుషులు కూడా అపరిచితులనిపిస్తారు. అదో అపూర్వ అనుభవం. అయితే, జీనియస్సుకు తప్ప సగటు మనిషికి యిలా చూడగలగటం అసాధ్యం.

మరో విషయం. జీనియస్సు కూడా తనకై తాను కొత్తగా ఏమీ ఆలోచించలేడు. స్త్రీ తనకై తాను పిల్లల్ని కనలేనట్టుగా బాహిర ప్రపంచంతో సంబంధం పెట్టుకోవటం ద్వారా

మాత్రమే అతడి ఆలోచనాధోరణికి పరిపక్వత వస్తుంది. రంగు రాళ్ళ మధ్య తళుక్కున మెరిసిన మరకతమణి లాంటిది జీనియస్ మేధస్సు. అది స్వయంప్రకాశం. కాంతి పరావర్తనం చెందటంవల్ల వెలుగుతారు సామాన్యులు, ఒకరు విద్యుత్తును ఉత్పత్తి చేస్తారు. మరొకరు దానికి వాహకాలు మాత్రమే.

పుస్తక జ్ఞానం సంపాదించిన పండితుణ్ణి జీనియస్ అనటం సమంజసం కాదు. అతడు విద్యుత్తు ప్రసారం చేస్తాడు. ఉత్పత్తి చేయడు. పాటకు సాహిత్యంలాంటివాడు జీనియస్. పండితుడు చాలా నేర్చుకున్నాడు నిజమే. కానీ అదంతా జీనియస్సుల భిక్షేగదా. అతడు ఎవరినుండి నేర్చుకోలేదు. జీనియస్‌లు కోటికొక్కరున్నా గొప్పే. మానవాళికి లైట్‌హౌజ్‌లు వాళ్ళు. జీనియస్ లేని మానవాళి అడవిలో తప్పిపోయిన అనాథ అవుతుంది.

అందువల్ల పండితుడు అంటే మనకు తెలిసిన ప్రొఫెసర్లకు జీనియస్ కుందేలులా కనిపిస్తాడు. చంపి తినటానికే పనికొస్తాడు. అతడు బతికున్నది ప్రొఫెసర్ల చేత చంపబడటానికే.

సమకాలికుల అభిమానాన్నీ, కృతజ్ఞతనూ పొందాలనుకునేవాడు – వాళ్ళతో రాజీపడటానికి సిద్ధపడాలి. కానీ యిలా చెయ్యటంవల్ల గొప్ప రచనలు జరిగే అవకాశం లేదు. అందువల్ల మహాకావ్యం రాయదలచుకున్నవారెవరైనా ముందు తరాలను మాత్రమే దృష్టిలో పెట్టుకోక తప్పదు. ఇలా చెయ్యటంవల్ల అతడు సమకాలికుల మధ్య అనామకుడిగా ఉండిపోతాడన్నది కూడా స్పష్టమే. సముద్ర మధ్యంలో ఒక ద్వీపం మీద ఒంటరిగా బతికి ఒక దీపస్తంభం నిర్మించినట్టుగా నావికులకు మాత్రమే ఉపయోగపడుతుందా వెలుగు. ఇది దురదృష్టమనుకోవద్దు. సమకాలికుల కరతాళ ధ్వనుల మధ్య బతికినవాడు కొద్దిరోజుల్లోనే ఊరూ పేరూ లేకుండా పోవటంలేదా? పాపం, కష్టపడ్డాడతడు. చాలా సంపద ఉత్పత్తి చేశాడు. నలుగురికీ సాయపడి కూడా వుంటాడు. కానీ మరణానంతరం అతన్నెవరు గుర్తుపెట్టుకుంటారు. వారసులకు ఆస్తి దక్కుతుందేమోగాని అతడికి పేరు దక్కుతుందా?

ఒక వ్యక్తి ఆలోచనలు అతడి తర్వాత కూడా బతికుండటమంటే, అంతకన్నా అభిలషణీయమేముంటుంది? జీనియస్‌కు అదే సాంత్వన. సమకాలీనుల గందరగోళానికి దూరంగా తన స్వంత మేధాలోకంలో బతకటమే అతడు చెయ్యగలిగిన పని, తను రాబోయే తరాలకు అందించగల సంపద అదే. శిలాజంలాగ దాన్ని అందిపుచ్చుకుంటారు భవిష్యత్ మానవులు (ఈ అనుభవానికి ఉదాహరణగా బైరన్ రాసిన 'Prophecy of Dante' ను ప్రస్తావిస్తాడు షోపెన్ హావర్).

జీనియస్‌దెప్పుడూ ఏకాంత జీవితమే. కాకపోతే, అజరామరమైన కళాఖండాలు సృష్టించటమే అతనికి సాంత్వన. తరువాతి తరాలవాళ్ళు వాటిని ఆస్వాదిస్తారు. ఆ ప్రతిభకు అబ్బురపడతారు. 'జీనియస్ – మహానుభావుడు' అంటే అర్ధమేమిటి? అతడు అతి సాధారణమైన మనుషులమధ్య జీవించినట్టేగదా. అతడు మహాకాయుడంటే యితర్లు మరుగుజ్జులన్నమాట. తరువాతి తరాలవాళ్ళు అతని కళాఖండాలను ఆస్వాదించారంటే సమకాలికులు అభిరుచి లేని మూర్ఖులన్నమాటే. ఒక మనిషి శిఖరం మీదున్నాడంటే, మిగతావారంతా పర్వత పాదాలవద్దే వున్నారని అర్థం.

జీనియస్‌లు నలుగురితో కలుపుగోలుగా వుండకపోవటానికి యిదే కారణం. పలకరించినా చిరాకు పడతారు. ముక్కోపులుగా కనిపిస్తారు. పచ్చికబయళ్ళలో మార్నింగ్‌వాక్ వెళ్ళిన వ్యక్తిలాంటివాడు జీనియస్. చుట్టూ వున్న ప్రకృతి సౌందర్యంలో మైమరచిపోతాడు. కాని పలకరించాలంటే, అందరూ పంటపొల్లాలో పనులు చేసుకుంటున్న రైతులే కనిపిస్తారు. అతడిలాంటివాడికి వాళ్ళతో మాట్లాడటానికేముంటుంది? అంటే నలుగురిలో వున్నా ఒంటరి. అతడు ఏకాంతాన్ని ఎంచుకోవటానికిదే కారణం.

జ్ఞానులు వినయ సంపన్నులు కావాలని కాంక్షిస్తుంది లోకం. కాని, దురదృష్టవశాత్తూ జీనియస్ తన అభిప్రాయాలను దాచుకోలేడు. ఎవరికిష్టమున్నా లేకున్నా, సహేతుకంగా వివరిస్తూనే వుంటాడు. తను తెలుసుకున్నదంతా వాళ్ళూ తెలుసుకోవాలని ఆయన తాపత్రయం. జనం తన మాటల్ని, సలహాలను విస్మరించినా, గేలి చేసినా అతను లెక్కచెయ్యడు. తన నిజాయితీని ఎవరికీ నిరూపించుకోవలసిన అవసరం లేదు. తనకు తానే జవాబుదారీ. చీకటి పడిన తర్వాత కనీస సౌకర్యాలు కూడా లేని ఒక సత్రంలో విశ్రమించి, తెల్లవారగానే తన దారిన తాను వెళ్ళిపోయే పథికుడతడు.

బుద్ధిని భుక్తి కోసం ఉపయోగించటం అందరూ చేసేపనే. ముఖ్యంగా శారీరక శ్రమ చేసేవాళ్ళకిది ఎక్కువగా వర్తిస్తుంది. వీళ్ళలో అసంతృప్తి కూడా వుండదు. కానీ

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Misimi+February+2016

* * *